

ת"פ 51666/10/14 - מדינת ישראל נגד עופר אלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51666-10-14 מדינת ישראל נ' אלי

בפני
בעניין: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נילי תורג'מן

המאשימה

נגד

עופר אלי
ע"י ב"כ עו"ד אורן שי

הנאשם

גזר דין

א.

רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
 2. עובדות האירוע מושא כתב האישום פורטו ונקבעו בהרחבה בהכרעת הדין, והמעין יעיין שם. בקצירת האומר ולצרכי גזר הדין בלבד יצוין כאן, כי הנאשם הורשע בתקיפת המתלון, נתין זר מאריתריאה, שעבד באתר בנייה הסמוך למקום מגוריו של הנאשם. האירוע אירע עת ניסה המתלון למנוע מהנאשם לקחת קרשים מאתר הבנייה והתקשר למנהל העבודה, שאצלו הוא עבד, כדי להתריע על לקיחת הקרשים. או אז תקף אותו הנאשם בכך שזרק לעברו מסמרים, אשר לא פגעו בו. בשלב זה אמר המתלון לנאשם כי הוא יזמין משטרה, ובתגובה תקף הנאשם את המתלון בכך שהכה ברגלו בחוזקה באמצעות קרש והפילו לרצפה. כתוצאה מן התקיפה נגרמה למתלון חבלה של ממש, בדמות המטומה בירך שמאל.
 3. הנאשם כפר באשמה ועל כן התנהל לפניי הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירות ממצות של העדים. מטעם המאשימה העידו שוטר ושלושה עדים לאירוע, שהם: המתלון (קורבן העבירה), שכנה (עדת ראייה לחלק מהאירוע) ומנהל העבודה של המתלון (ששמע בטלפון את אמרתו הספונטאנית, בזמן אמת, של המתלון).
- בסופו של דבר, במסגרת הכרעת הדין, קיבלתי את עדויותיהם של עדים אלה ודחיתי את גרסת הנאשם. בהכרעת הדין נקבע, בין השאר, כי גרסת הנאשם כוללת טענות חסרות בסיס נגד השכנה וכי היא אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון (ר' בפסקה 31 להכרעת הדין ואילך).

ב. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני ב"כ הצדדים:

ב.

ראיות וטיעוני התביעה:

(1)

4. ב"כ המאשימה לא הגישה ראיות לקביעת העונש. בטיעוניה הדגישה ב"כ המאשימה את היבטי החומרה של האירוע מושא כתב האישום, שהיה לשיטתה אירוע אלים ובריוני. באירוע תקף הנאשם את המתלונן לא באמצעות ידיו אלא באמצעות קרש, כך שתוצאות התקיפה היו יכולות להיות אף חמורות בהרבה מאלה שנגרמו בפועל. לא זו אף זו, התקיפה בוצעה בדרך המבטאת זלזול והתנשאות כלפי המתלונן, שכל "חטאו" היה בכך שניסה לבצע את עבודתו כשורה.
5. לגישת ב"כ המאשימה, דווקא עדויות האופי בעניין הנאשם - באשר לנכונותו להתנדב ולעזור לזולת - מדגישות את האופי הגזעני והפוגעני של האירוע, שכן נראה מנסיבות האירוע ששלום גופו וחיו של המתלונן, בהיותו נתין זר, היו חסרי חשיבות בעיני הנאשם. ואם לא די בכך, הנאשם התגולל ללא כל הצדקה על השכנה - עדת הראייה שהזעיקה את המשטרה, כפי שראוי היה לעשות - ואף קרא לה "עוכרת ישראל".
6. ב"כ המאשימה עתרה אפוא לקביעת מתחם עונש הולם שבין ארבעה חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל. בעניין זה הפנתה ב"כ המאשימה לת.פ. (עכו) 37392-01-15 **מדינת ישראל נ' מאירוב** (גזר דין מיום 5.8.15), שבו נקבע מתחם כאמור בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.
7. באשר לגזירת דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם אמנם נעדר עבר פלילי, אך לא נטל אחריות כלשהי על מעשיו ואף ניסה לחמוק מאחריות בהעלאת טענות סרק בעלמא. על רקע זה עתרה ב"כ המאשימה לגזירת עונשו של הנאשם למאסר בפועל בן 6 חודשים, שניתן יהיה לרצותו בדרך של עבודות שירות, וכן לענישה צופה פני עתיד, לקנס כספי ולפיצוי משמעותי למתלונן.

ראיות וטיעוני הנאשם:

(2)

8. ב"כ הנאשם זימן לעדות ארבע עדי אופי: מר ארמרני גור אריה, עו"ד שהנאשם עובד אצלו בשיפוצים מעת לעת; מר יעקב רוז'ה, רב שכונה בבת ים, שהנאשם הצטרף לקהילתו לפני כעשור; מר שאול רוקח, גמלאי וגבאי בית כנסת, המכיר את הנאשם שנים ארוכות; ולבסוף אשתו של הנאשם, הנשואה לו מזה 15 שנים והינה אמם של חמשת ילדיהם המשותפים.
- כל עדי האופי תיארו את אופיו הטוב של הנאשם ואת נועם הליכותיו. עו"ד גור אריה ציין כי הנאשם הינו "בן אדם עדין למרות החזות הלא עדינה שלו" (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 9). הרב רוז'ה הביע את ביטחונו שהאירוע מושא כתב האישום הוא אירוע "חד פעמי ונדיר", אשר אינו משקף כלל ועיקר את אופיו של הנאשם (שם, שורה 27). גם מר רוקח ואשתו של הנאשם העידו אודות אופיו הטוב של הנאשם ונכונותו הרבה לעזור לזולת.
- ב"כ הנאשם הוסיף והגיש שלושה מכתבים מאנשים נוספים, שלא יכלו להתייצב בבית המשפט (הוגשו וסומנו כ/1), שאף בהם מופיעים תיאורים דומים.

9. בטיעוניו עתר ב"כ הנאשם להקלה בעונשו של מרשו. ב"כ הנאשם מתח ביקורת על טיעון ב"כ המאשימה בדבר האופי הגזעני של האירוע מושא כתב האישום. ב"כ הנאשם הדגיש שהיבט זה של האירוע כלל לא עלה במהלך ניהול ההוכחות וממילא לא הוכח, ועל כן - כך לשיטתו - אין מקום להעלותו בשלב הטיעונים לעונש.

לגופו של עניין טען ב"כ הנאשם כי הגם שמדובר באירוע בו נגרמה חבלה ממשית, הרי שכעולה מהתעודה הרפואית (ת/4) לא מדובר בחבלה ברף הגבוה ומכאן שלא מדובר במקרה המצוי ברף חומרה גבוה וניתן לקבוע מתחם עונש מקל לגביו.

10. עוד הרחיב ב"כ הנאשם בתיאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינו בן 49 שנים, נשוי ואב לחמישה ילדים קטינים. ב"כ הנאשם הדגיש את העובדה שהנאשם לא הסתבך מעולם עם החוק, לא לפני האירוע מושא כתב האישום ואף לא לאחריו. לגישתו, יש ליתן לעובדה זו משמעות נכבדה, בפרט נוכח גילו הלא צעיר של הנאשם ועבודתו כעצמאי, אשר כרוכה בהתחככות עם אנשים רבים. מכאן, שהאירוע מושא כתב האישום אינו מאפיין את הנאשם ואת התנהלותו הכללית, כלל ועיקר, כפי שעלה גם מעדויותיהם של עדי האופי.

על רקע כל אלה, כך לשיטת ב"כ הנאשם, מדובר במקרה שניתן להסתפק בו בענישה הצופה פני עתיד בלבד, תוך איזון הקלה זו בקביעת פיצוי הולם למתלונן.

11. לבסוף הנאשם, בדברו באחרון לעונש, בחר שלא לדבר על נסיבותיו האישיות אלא שב וטען לחפותו וביקש לזכותו, ולו "**לפנים משורת הדין**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 5).

ג. דין והכרעה:

(1) קביעת מתחם העונש ההולם:

12. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיני הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג לחוק העונשין.

קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק.

13. במקרה דנא עסקינן בעבירה של אלימות נגד הגוף, שתוצאתה חבלה של ממש. כמעט למותר לציין את חומרתה הרבה של עבירה זו, אשר ביצועה פוגע - ובמידה ניכרת - בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הגוף וההגנה על ביטחון הציבור. אכן, תנאי יסודי לקיומה של חברה חופשית ותרבותית הוא עקירת האלימות הפיזית מן השורש. לפיכך, זוהי חובתם של בתי המשפט להטיל עונשים מרתיעים בכגון דא, באופן ההולם את חומרת המעשים.

14. מקובל עליי אפוא טיעון ב"כ המאשימה, כי במקרה דנא רף הענישה התחתון חייב לכלול רכיב של מאסר בפועל, ולו בדרך של עבודות שירות. לפיכך - ובהתחשב בנסיבות החומרה, הקשורות בביצוע העבירה, אך גם בעובדה שהפגיעה שנגרמה למתלונן לא היתה ברף חומרה גבוה - אני קובע כי מתחם

העונש ההולם, במקרה זה, הינו בין שלושה חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

(2) גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

15. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

16. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו כאמור הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם אין רישומים פליליים קודמים לאירוע מושא כתב האישום, והוא אף לא הסתבך בפלילים לאחריו. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש, בפרט כאשר מדובר באדם שאינו צעיר לימים (בן 49 שנים).

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע ללא ספק הן בנאשם והן במשפחתו, הכוללת כאמור חמישה ילדים קטנים, ויש להתחשב בכך. יחד עם זאת, הטלת העונש האמור לריצוי בדרך של עבודות שירות תגבש פגיעה מתונה בלבד.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של עדי התביעה, לרבות המתלונן. גם בדברו האחרון לעונש, לאחר הרשעתו, לא קיבל עליו הנאשם את הדין ואף העלה טענות כלפי ב"כ המאשימה.

זוהי כמובן זכותו הבסיסית של נאשם לעמוד על ניהול משפטו באופן מלוא ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ר' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). זוהי גם זכותו של נאשם לדבוק בחפותו אף לאחר שניתנה הכרעת דין מרשיעה. יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו, או למצער מקבל עליו את הדין לאחר שהורשע, בבחינת "**מוֹדָה וְעֵזְב יִרְחָם**" (משלי, פרק כ"ח פסוק י"ג).

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם הינו כאמור בן 49 שנים, נשוי ואב לחמישה ילדים קטנים. עדי האופי העידו כולם על התנהגותו הנורמטיבית ואף למעלה מכך, כמו גם על נכונותו לעזור לזולת ולסייע לכול. אף לנתונים אלה יש ליתן משקל, לכף קולה.

17. העולה מכל המקובץ הוא כי בכל הקשור לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם ניתן, במקרה זה, להסתפק בענישה של מאסר בפועל לתקופה שניתן לרצותה בדרך של עבודות שירות; הגם שלתקופה משמעותית. לענישה זו יש לצרף ענישה צופה פני עתיד, כמו גם ענישה כלכלית מתונה ופיצויים למתלונן.

באשר לפיצויים, שיעורם יהא בהתאם למקובל בפסיקת בתי המשפט, תוך התחשבות בכך שפיצויים בפלילים אינם אמורים למצות את הפיצויים האזרחיים המגיעים למתלונן וממילא אינם שוללים את זכותו לתבוע מהנאשם את מלוא המגיע לו (ר' גם בהוראות סעיף 88 לחוק העונשין).

(3) סוף דבר:

18. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חמישה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר, מיום 2.5.16.

על הנאשם להתייבב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 6.6.16 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) קנס בסך של 500 ₪ או 2 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.9.16.

(ד) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 2, בסך של 2,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.9.16.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

ניתן היום, יום ראשון, ז' אייר תשע"ו, 15 מאי 2016, במעמד הצדדים.